

**YUKIO
MISHIMA**

Tiêu thuyết

Mai Đỗ dịch

TẠO DÂN

HOÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

BAN MẠNG

Tác Giả

YUKIO MISHIMA

(1925-1970)

Tên thật là Hiraoka Kimitake. Thuở nhỏ, Mishima được dạy dỗ theo truyền thống khắc kỷ như quân đội. Sau khi tốt nghiệp đại học, đầu đổ vào ngạch công chức cao cấp Bộ Tài chính, ông đã từ chức sau một năm sống đời “sáng vác ô đi tối vác về” để chọn con đường viết văn gian nan gai góc hơn.

Là người có lý tưởng tôn quân bảo hoàng, ông đã cùng các bạn đồng chí hướng đánh chiếm doanh trại của quân đội Nhật ở Ichigaya ngày 25/11/1970 nhằm kêu gọi binh lính ở đó hành động, gây áp lực lên dư luận để sửa đổi hiến pháp cho phép Nhật Bản tái vũ trang. Giữa sự thờ ơ của mọi người, Mishima đã mổ bụng tự sát.

Bìa Sau

ĐƯỢC VIẾT THEO thể loại hài hước đen, châm biếm, ***Bán Mạng*** kể về hành trình đi tìm cái chết của Yamada Hanio, một người viết quảng cáo cho Tokyo Ad. Nhìn bề ngoài, Hanio có cuộc sống đáng ngưỡng mộ: trẻ trung, đẹp trai và công việc ổn định, lương cao. Thế nhưng thực tế trong nội tâm của Hanio là sự choáng ngợp bởi viễn cảnh vô nghĩa của cuộc đời, anh cố gắng tự tử để cầu mong được thấy một thế giới trải rộng và tự do, tuyệt vời phía trước nhưng bất thành. Vẫn ôm khát khao về một cái chết ngọt ngào, thoát khỏi thực tại, Hanio nghỉ việc và đăng tin rao bán mạng sống của mình trên mục rao vặt của một tờ báo. Từ đó cuộc sống Hanio bị đảo lộn và xoay chuyển, khi anh bắt đầu chấp thuận các lời đề nghị ngày càng kỳ quái của những người có nhu cầu mua mạng sống, mặc cho mục đích của họ lộ bạch cỡ nào. Hình ảnh Hanio rao bán cuộc đời mình là sự phản kháng cuối cùng của một người đàn ông dưới chủ nghĩa tư bản hiện đại, không sợ cái chết, chấp nhận cái chết như một thực tế nằm ngoài tầm kiểm soát của con người, và khi làm như vậy, anh tìm được sự giải thoát khỏi sự vô nghĩa của cuộc sống đời thường.

BÁN MẠNG

Yukio Mishima

Mai Đỗ *dịch*

ISBN: 978-604-368-553-4

Bán mạng được dịch từ nguyên tác tiếng Nhật 命売ります.

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Tao Đàn.

Trong lần xuất bản này, ngoài các bản bìa mềm thương mại, Tao Đàn có in 450 bản bìa cứng dành cho các bạn đặt sách và thanh toán trước. Các bản bìa cứng này đều có đóng triện đỏ của Tao Đàn.

Bìa: Kanjincho - Kabuki Juhachi Ban (1896), Torii Kiyotada I

Yukio Mishima

BÁN MẠNG

Tiểu thuyết
Mai Đỗ dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Khi Hanio tỉnh giấc, mọi thứ xung quanh chói lóa, đến nỗi anh nghĩ rằng mình đang ở trên thiên đường. Nhưng có một cơn đau dữ dội ở phía sau đầu anh. Chắc chắn là không thể có chuyện bị đau đầu ở trên thiên đường.

Thứ đầu tiên anh nhìn thấy là một ô cửa sổ lớn bằng kính mờ. Ô cửa sổ không được trang trí gì cả, xung quanh chỉ toàn màu trắng.

“Hình như anh ấy tỉnh rồi.” Ai đó nói.

“Ồ, thế thì tốt quá! Giúp được một người thì cả ngày mình sẽ cảm thấy dễ chịu mà.”

Hanio nhắm mắt. Đúng đó là cô y tá và một người đàn ông ục ịch trong bộ đồng phục của nhân viên cứu hộ.

“Cứ ở nguyên vậy! Bình tĩnh nào! Anh không được cử động loạn xạ lên đâu nhé.” Người y tá giữ lấy vai anh.

Hanio hiểu rằng mình vừa tự tử thất bại.

*

Anh đã uống một lượng lớn thuốc ngủ trên chuyến tàu điện cuối cùng. Chính xác là đã uống hết đồng thuốc tại một

vòi nước trong nhà ga rồi mới bước lên tàu. Anh nằm dài lên hàng ghế trống và kể từ giờ phút đó chẳng còn biết gì nữa. Không phải là anh tự tử sau khi đã suy nghĩ kỹ càng. Một chiều tối nọ, trong lúc đang đọc tờ báo chiều tại một quán ăn nhanh mà anh vẫn thường đến dùng bữa tối, bỗng nhiên anh muốn chết.

Nhân viên Bộ Ngoại giao là một gián điệp.

Ba nơi bị lục soát, trong đó có Hiệp hội hữu nghị Nhật - Trung.

Bộ trưởng McNamara chuyển giao: Quyết định chính thức.

Sương khói bao trùm khu vực thủ đô: Cảnh báo đầu tiên về mùa đông.

Vụ nổ ở sân bay Haneda: Aono bị truy tố “Tội ác khủng khiếp” lãnh án chung thân.

Xe tải lao vào đường tàu, va chạm với tàu chở hàng.

Cấy ghép thành công van động mạch chủ của người đã qua đời cho một phụ nữ.

900.000 yên bị cướp: Cướp tại một chi nhánh ngân hàng của Kagoshima.

(Ngày 29 tháng Mười một)

Đó chỉ là những chuyện hàng ngày lặp đi lặp lại, chẳng có gì đặc biệt cả. Chúng hoàn toàn không đem lại cho anh cảm xúc nào.

Sau đó, anh đột ngột nghĩ về việc tự tử như thể đang lên kế hoạch cho một chuyến dã ngoại. Nếu buộc phải đưa ra lý do, anh chỉ có thể nghĩ được rằng bởi mình hoàn toàn chẳng có lý do gì để tự tử nên mới tự tử.

Anh không thất tình, mà cho dù có là thất tình đi nữa, Hanio cũng không phải là kiểu người sẽ tìm đến cái chết. Hiện tại anh cũng chẳng có gì phải lo lắng về tiền bạc. Anh là một người viết nội dung quảng cáo. Lời giới thiệu trong chương trình quảng cáo trên tivi cho hãng dược phẩm Goshiki về thuốc dạ dày có tên “Thoải mái” là một trong số những thứ mà anh đã viết:

“Thoải mái. Rõ rệt. Không tái phát. Vừa mới uống xong thì đã khỏi rồi.”

Tài năng của anh được công nhận đến mức cho dù có tách ra làm riêng thì mình anh vẫn sẽ có thể đảm đương tốt, nhưng anh lại chẳng hề có ý định như vậy. Hanio hài lòng khi làm việc cho một công ty tên là Tokyo Ad và nhận được mức lương khá cao. Cho đến ngày hôm qua, anh luôn là một nhân viên mẫn cán và nghiêm túc.

Chà. Nếu thử suy nghĩ thì chuyện khác mới là nguyên nhân của việc tự tử. Thực ra, anh đã đọc lướt qua tờ báo chiều với sự uể oải đến nỗi để trang bên trong rớt xuống chân bàn.

Anh quan sát tờ báo rơi, giống như cách mà một con rắn lưỡi biếng đang quan sát lớp da của nó được lột ra. Trong lúc đó, anh bắn khoăn về việc nhật trang báo lên. Mặc tờ báo ở đó

cũng không sao, nhưng anh chẳng hiểu được hành động nhặt nó lên là vì một thói quen mang tính xã hội hay bởi một quyết tâm quan trọng: khôi phục lại trật tự trên mặt đất.

Dù là gì thì anh cũng đã khom người dưới chiếc bàn nhỏ đang lung lay và vươn tay ra.

Ngay lúc đó, ánh mắt Hanio va phải một thứ thật khủng khiếp. Một con gián đang nằm im trên tờ báo rơi xuống hồi nãy. Ngay lúc anh vươn tay ra, con côn trùng màu gỗ gụ bóng loáng này phóng đi với một sức mạnh phi thường và lẫn vào giữa những dòng chữ in trên báo.

Thế nhưng, cuối cùng anh vẫn nhặt tờ báo lên, đặt trang anh đang đọc ban nãy trên bàn và đưa mắt nhìn qua trang báo vừa nhặt. Bỗng tất cả những chữ mà anh định đọc đều biến thành gián. Khi anh chuẩn bị đọc thì thật kỳ lạ, những con chữ biến thành những tấm lưng màu đỏ thẫm, sáng bóng rồi bỏ chạy.

“A, cuộc đời đã trở thành một hệ thống như thế này.”

Anh chột bưng tỉnh. Sau khi hiểu ra điều đó, bỗng dưng anh khao khát được chết.

Ôi không, thế này là bị sa đà vào giải thích nhiều quá.

Mọi thứ chẳng phải tự nhiên mà rõ ràng như vậy. Chỉ là sau khi nghĩ rằng ngay cả những con chữ trên tờ báo đều biến thành gián thì có sống cũng chẳng để làm gì, cuối cùng ý tưởng về cái chết đã lọt vào đầu anh. Kể từ giây phút đó, cái

chết bao trọn lấy anh, tình cờ trùng hợp như hộp thư màu đỏ đội chiếc mũ trắng tinh sau một trận mưa tuyết.

Thế rồi, Hanio cảm thấy có gì đó vui vui. Anh vào hiệu thuốc để mua thuốc ngủ nhưng vẫn thấy chưa sẵn sàng để nốc hết ngay lập tức. Vì thế, anh ra rạp xem liền một mạch ba bộ phim. Rồi khỏi đó, anh ghé vào một quán bar tươi mát thỉnh thoảng vẫn đến.

Cô gái mập mạp ngồi bên cạnh tạo cho anh một cảm giác dễ chịu và hoàn toàn chẳng làm cho anh có chút ham muốn nào.

“Anh sắp tự tử.” Thật khổ sở khi Hanio lại muốn thú nhận như thế này.

Anh thúc nhẹ vào khuỷu tay tròn trịa của cô gái. Cô liếc một cái rồi uể oải xoay người về phía anh như thể việc đó cần đến một nỗ lực phi thường rồi cười như gái quê.

“Xin chào!” Hanio nói.

“Chào anh.”

“Em thật xinh đẹp.”

“Hì hì.”

“Em có biết anh sẽ nói gì tiếp không?”

“Hì hì.”

“Có lẽ là em không biết được đâu.”

“Cũng không hẳn là em hoàn toàn không biết.”

“Tối nay, anh định sẽ tự tử.”

Thay vì ngạc nhiên, cô gái lại há miệng thật to và cười. Rồi cô ta ném một miếng mực khô đã xé vào sâu trong cái miệng đang cười đó, vừa cười vừa nhai ngấu nghiến. Mùi mực khô bám quanh mũi Hanio.

Lúc đó, hình như một người bạn xuất hiện, nhiệt tình vẫy tay về phía cô ta. Chẳng thèm chào anh, cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Thế là, Hanio một mình rời khỏi quán. Anh cảm thấy bức bối vì người ta không tin rằng anh muốn tự tử.

Buổi tối hãy còn dài, nhưng anh lại khăng khăng lên “chuyến tàu cuối” mà mình đã quyết định nên buộc phải nghĩ cách giết thời gian. Anh vào một quán pachinko^[1] và bắt đầu chơi. Bao nhiêu là bi xuất hiện. Một đời người sắp kết thúc, vậy mà những viên bi cứ thế tuôn ra liên tục. Anh có cảm giác như bị đùa giỡn vậy.

Rốt cuộc, đã đến thời điểm của chuyến tàu cuối.

Hanio đi vào cửa soát vé ở nhà ga, uống thuốc tại vòi nước rồi lên tàu.

2

Trước mắt Hanio, người vừa tự tử bất thành, một thế giới tự do đến tuyệt vời đã mở ra, nhưng anh có chút trống rỗng.

Kể từ hôm đó anh hoàn toàn đoạn tuyệt với những ngày tháng mà anh đã từng nghĩ rằng nó sẽ kéo dài mãi mãi. Anh có cảm giác tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra. Thời gian sẽ chẳng một lần trở lại, từng ngày từng ngày sẽ chết dần. Anh có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng đó phơi bày ra như lũ ếch chết tro cái bụng trắng hếu.

Anh nộp đơn thôi việc cho Tokyo Ad. Việc kinh doanh của công ty đang tốt nên họ đã trả cho anh một khoản trợ cấp nghỉ việc đáng kể. Điều này giúp anh có thể sống mà không phiền đến ai cả. Anh đã đăng tin quảng cáo như sau ở mục “Tìm việc làm” trong một tờ báo hạng ba:

“Tôi bán mạng. Cứ dùng nó như bạn muốn. Tôi là một người đàn ông 27 tuổi. Tôi sẽ giữ bí mật tuyệt đối và không gây phiền hà gì.”

Anh thêm địa chỉ căn hộ của mình vào, sau đó dán một tờ giấy với những chữ được thiết kế điệu đà lên cửa:

“Life for sale – Yamada Hanio”

Ngày đầu tiên đăng quảng cáo, chẳng có ai đến. Nhưng anh trải qua thời gian nhàn nhã của những ngày không phải đi làm mà không hề có chút buồn chán. Anh nằm dài trong phòng để xem tivi hoặc chìm đắm trong mộng tưởng mơ hồ.

Khi xe cấp cứu đưa Hanio đến bệnh viện, anh đã hoàn toàn bất tỉnh, vì vậy chắc chắn là anh không nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng lạ thay, khi nghe thấy tiếng còi xe cứu thương rền rĩ thì những ký ức về chiếc xe đó lại quay trở về một cách rõ rệt. Anh nhớ rõ môn một rằng mình đã nằm trên giường và ngáy rất to. Một nhân viên y tế trong bộ đồ màu trắng ngồi bên cạnh, ấn cái chăn xuống để giữ cho cơ thể anh không rơi ra khỏi giường do xe bị xóc nảy. Nhân viên đó có một nốt ruồi lớn ngay bên mũi.

Dù gì thì cuộc sống mới này cũng trống rỗng làm sao, giống như một căn phòng không có đồ đạc vậy.

Sáng hôm sau, có tiếng gõ cửa căn hộ. Mở cửa ra, anh thấy một người đàn ông già, nhỏ nhắn, ăn mặc chỉnh tề. Hành động như thể có người theo dõi mình, ông ta vội vàng vào nhà và đóng cánh cửa phía sau lại.

“Cậu là Yamada Hanio?”

“Phải.”

“Tôi đọc quảng cáo của cậu trên báo.”

“Ồ, mời ông vào đây.”

Hanio dẫn ông ta vào góc căn phòng trải thảm đỏ và có bộ bàn ghế màu đen - chỗ đó giống như nơi làm việc của một người trong ngành thiết kế vậy.

Khi lịch sự cúi chào và ngồi xuống, ông già phát ra tiếng rít qua lưỡi như một con rắn hổ mang.

“Cậu là người đang bán mạng?”

“Phải.”

“Nhìn cậu rõ ràng vẫn còn trẻ và đang sống ổn đấy chứ. Tại sao cậu lại muốn làm vậy?”

“Đừng hỏi những thứ thừa thãi.”

“Vậy cậu đang bán mạng mình với giá bao nhiêu?”

“Điều đó phụ thuộc vào quyết định của ông.”

“Sao lại vô trách nhiệm như vậy chứ? Cậu hãy định một cái giá cho mạng sống của chính mình đi. Nếu tôi nói là sẽ mua với giá 100 yên thì cậu sẽ làm gì?”

“Nếu đó là những gì ông muốn thì cũng không sao cả.”

“Thôi nào, đừng nói những điều ngớ ngẩn nữa.”

Ông ta lấy chiếc ví từ túi trước ngực áo và rút ra năm tờ 10.000 yên mới cứng đến nỗi cửa đứt được cả tay rồi trải chúng ra theo hình quạt như thể đang chơi bài.

Hanio cầm lấy 50.000 yên đó với ánh mắt vô cảm.

“Nào, hãy nói với tôi bất cứ điều gì ông muốn. Tôi sẽ không từ chối đâu.”

“Chà.”

Ông lão rút điều thuốc lá đầu lọc ra.

“Nếu hút thứ này cậu sẽ bị ung thư phổi đấy. Làm một điều không? Một người đã bán mạng mình thì có gì phải lo lắng về bệnh ung thư nữa nhỉ?”

Chuyện tôi muốn cũng đơn giản thôi. Vợ tôi, thật ra là người vợ thứ ba, hiện tại hai mươi ba tuổi. Chúng tôi hơn kém nhau đúng nửa thế kỷ. Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời. Bầu ngực của cô ấy, chúng hướng ra hai bên như thế này, giống như đôi chim bồ câu đang giận dỗi nhau. Múi của cô ấy cũng vậy, ngọt ngào, hờn dỗi và một cái hướng lên trên, một cái hướng xuống dưới. Tôi không biết phải nói gì về cơ thể tuyệt vời ấy nữa. Đôi chân cũng thật tuyệt. Mặc dù thời nay, đôi chân thon thả một cách bất thường và trông ốm yếu đang là mốt, nhưng đôi chân của cô ấy lại thon dần từ cặp đùi đầy đặn cho đến tận mắt cá chân, đẹp không lời nào tả xiết. Mông của cô ấy đầy đặn giống như những đụn đất mà bọn chuột chũi đào lên vào mùa xuân.

Cô ấy đã rời bỏ tôi và tự ý đi lại với hết người này đến người khác. Hiện giờ cô ấy đã trở thành tình nhân của một gã hạng ba^[2]. Hắn là một tên côn đồ, nhưng không phải là côn đồ hạng thường. Hắn có tới bốn nhà hàng và chắc chắn là đã từng giết hai, ba người trong những vụ tranh chấp đất đai.

Điều mà tôi yêu cầu là cậu hãy tiếp cận vợ tôi, trở nên thân mật với cô ấy và cố gắng làm cho tên cướp đó phát hiện hai người đang gian díu với nhau. Chắc chắn khi đó, cậu sẽ bị giết và có thể cô ấy cũng bị giết. Chà, thế nào nhỉ? Có thể tôi mới hả dạ. Đó là tất cả những gì tôi muốn. Cậu có thể chết vì tôi chứ?”

“Vâng.” Sau khi Hanio lắng nghe với vẻ chán ngán, anh nói: “Nhưng kết thúc liệu có lãng mạn như vậy không? Hẳn là ông đang ước ao trả thù vợ mình nhưng nếu cô ấy sẵn sàng chết một cách hạnh phúc bên tôi thì sao?”

“Cô ấy không phải là loại phụ nữ sẽ vui vẻ với cái chết. Hoàn toàn khác cậu ở điểm này. Cô ấy luôn khao khát được sống một cách mù quáng. Giống như có một câu thần chú được viết lên khắp cơ thể của cô ấy.”

“Tại sao ông lại biết điều đó?”

“Cậu sẽ sớm biết thôi. Dù gì đi nữa, tôi cũng muốn cậu chết vì tôi. Chắc là không cần một hợp đồng đâu nhỉ?”

“Chẳng cần đến thứ đó đâu.”

Tiếng rít lại vang lên từ miệng ông già. Ông ta đang suy tính gì đó.

“Có điều gì cậu muốn nhờ tôi làm sau khi chết không?”

“Không, chẳng có gì cả. Tôi cũng không cần đám tang hay mộ phần. Tuy nhiên, tôi luôn muốn nuôi một con mèo Xiêm nhưng do hơi phiền phức nên chưa có cơ hội làm điều đó. Vì

thế, sau khi chết, tôi sẽ rất biết ơn nếu ông thay tôi nuôi một con mèo Xiêm. Trong hình dung của tôi, sữa cho mèo sẽ không đựng trong cái đĩa bình thường mà mong ông hãy cho vào chiếc muỗng lớn. Sau khi nó nhóp nhép uống được một, hai ngụm rồi, tôi muốn ông hất nhẹ cái muỗng lên và mặt con mèo sẽ ngập đầy sữa. Nhất định ông hãy làm việc đó mỗi ngày một lần. Đây là một điều quan trọng nên mong ông đừng quên.”

“Tôi chẳng hiểu rốt cuộc đó là chuyện gì nữa.”

“Bởi vì ông đang sống trong một thế giới quá đổi bình thường. Bởi vì ông chẳng có chút gì gọi là tưởng tượng về yêu cầu hôm nay của tôi. À, nếu tôi sống sót trở về thì có phải trả lại 50.000 yên không nhỉ?”

“Không có chuyện đó đâu. Nhưng lúc đó, tôi muốn cậu nhất định hãy giết vợ tôi.”

“Vậy đây là một hợp đồng giết người?”

“Có lẽ vậy. Dù gì thì chỉ cần cô nàng biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này là được. Tôi khó chịu về việc mang cảm giác tội lỗi. Thật không đáng để phải gặp những ánh mắt dữ dội và cảm thấy tội lỗi. Tôi muốn cậu bắt đầu hành động từ tối nay. Về các khoản chi phí phát sinh, tôi sẽ thanh toán bất cứ khi nào cậu yêu cầu.”

“Ông nói là ‘bắt đầu hành động’ nhưng tôi sẽ đi đến đâu để làm việc đó?”

“Cậu hãy mang theo tấm bản đồ này và đi đến đó. Căn hộ số 865 trong khu căn hộ cao cấp Villa Borghese nằm ở phía trên của con dốc này. Chắc hẳn đó là một căn hộ tuyệt vời nằm ở tầng cao nhất. Tôi không biết là khi nào cô ấy có ở đó. Cậu hãy tự mình tìm hiểu mọi thứ.”

“Vợ ông tên là gì?”

“Kishi Ruriko. Ruriko được viết bằng chữ Hiragana. Kishi là chữ Hán giống như trong tên của Thủ tướng Kishi ấy.”

Ông già trông rạng rỡ một cách kỳ lạ khi nói vậy.

3

Ông già rời đi, nhưng chỉ vừa mới đóng cửa lại một lát ông ta đã quay lại. Những lời sau đó ông ta nói hoàn toàn là những lời cần thiết phải nói ra với tư cách là bên mua mạng sống:

“À, tôi quên mất một việc quan trọng. Cậu tuyệt đối không được nói gì với ai về người đã thuê mình, cũng như nhiệm vụ của cậu. Cậu muốn bán mạng thì hẳn cũng cần có đạo đức kinh doanh chứ?”

“Chuyện đó thì ông khỏi lo.”

“Chúng ta có cần làm một bản cam kết không nhỉ?”

“Đừng có ngớ ngẩn thế chứ! Nếu viết ra một bản cam kết thì chẳng khác nào không khẩu mà xưng à?”

“Nói cũng phải.”

Ông già vẫn khá lo lắng, vừa phát ra tiếng rít qua những chiếc răng giả xấu xí, ông ta lướt vào trong phòng.

“Vậy thì làm thế nào tôi có thể tin tưởng cậu?”

“Những người tin thì tin vào tất cả mọi thứ, trong khi những người nghi ngờ thì nghi ngờ tất cả mọi thứ. Ông đã đến đây và đưa tiền cho tôi. Chỉ với điều đó thôi đã làm tôi tin rằng

có một thứ gọi là niềm tin vẫn còn tồn tại trên đời. Nhưng mà quý khách này, chẳng phải ông vẫn có thể yên tâm về việc ngay cả khi tiết lộ chuyện được ông giao phó thì tôi cũng chẳng biết ông là ai và đến từ đâu sao?”

“Đừng có ngốc thế. Chắc chắn Ruriko sẽ nói cho cậu biết.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng tôi chẳng có hứng thú với chuyện đó.”

“Có lẽ vậy. Tôi là người đã quan sát người khác nhiều năm rồi. Nhìn mặt cậu, tôi chắc chắn là sẽ không có chuyện gì. Nếu cậu cần thêm tiền, hãy để lại tin nhắn cho tôi trên bảng thông tin ở cửa trung tâm ga Shinjuku. Hãy viết ngắn gọn, kiểu như: ‘Tôi đang đợi tiền. 8 giờ sáng mai. Mạng sống.’ Hàng ngày, tôi đều đi dạo quanh các trung tâm thương mại, trước giờ chúng mở cửa thì nhàn rồi được một chút. Vì vậy, nếu là buổi sáng thì càng sớm càng tốt.”

Khi ông giả tạm biệt anh và định rời đi, Hanio theo ông ta ra cửa.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Chẳng phải chúng ta đã quyết định rồi sao? Căn hộ 865, Villa Borghese.”

“Cậu thật nôn nóng.”

Hanio đã nhớ để lật tấm biển trên cánh cửa có ghi “Life for sale” lên. Mặt còn lại của nó là dòng chữ: “Đã bán”.

4

Villa Borghese là một tòa nhà màu trắng, mang phong cách Ý, nằm sừng sững trên đỉnh của một con dốc với các dãy nhà nhếch nhác. Từ phía xa đã có thể biết được nó ở đâu nên chẳng cần phải tra bản đồ.

Hanio nhòm vào quây lễ tân, nhưng ở đó chỉ có một cái ghế trống mà chẳng có người nên anh không cần để ý gì mà đi đến thang máy nằm trong góc. Anh bước đi vô thức như bị kéo bởi một sợi dây. Anh thấy vẻ tươi sáng vô trách nhiệm này dường như là của một người khác, không giống với kẻ đang muốn tự tử. Cuộc đời tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm.

Anh đã lên đến hành lang tầng tám của khu căn hộ, một nơi thật tĩnh lặng vào buổi sáng. Anh nhanh chóng tìm thấy cánh cửa của căn hộ 865. Khi anh ấn chuông, những âm thanh dễ chịu vang lên bên trong.

Có lẽ họ đã ra ngoài? Nhưng Hanio lại có linh cảm rằng chắc chắn sáng nay cô ấy sẽ ở nhà một mình. Bây giờ là thời điểm mà sau khi tiễn tình lang đi làm, người phụ nữ sẽ ngủ tiếp thật ngon lành.

Nghĩ vậy, Hanio lại tiếp tục bấm chuông.

Cuối cùng, cũng có dấu hiệu ai đó lại gần cửa. Khi cánh cửa được hé mở, anh thấy trên đó có một chiếc khóa xích. Từ khe cửa lớn, một phụ nữ với khuôn mặt có vẻ ngạc nhiên nhìn ra ngoài. Cô đang mặc một chiếc váy ngủ, nhưng bộ dạng không giống như vừa thức dậy. Vẻ mặt của cô tươi sáng và tập trung cao độ. Hẳn là như ông già nói, bởi môi cô có chút gì đó hướng về hai phía trên dưới.

“Anh là ai?”

“Tôi là người của công ty Life for sale. Không biết cô có quan tâm đến việc tham gia bảo hiểm nhân thọ không?”

“À không. Cảm ơn anh, tôi có nhiều rồi. Nếu là sinh mạng thì tôi đã có đủ nên không cần bảo hiểm đâu.”

Dù nói thẳng thừng như vậy nhưng cô không lập tức đóng ngay cửa lại. Dường như cô có chút cảm giác hứng thú. Hanio đã sử dụng một mảnh khốe của người bán hàng, đó là nhét một chân vào khe hở của cánh cửa.

“Tôi không cần phải vào đâu. Tôi chỉ muốn cô nghe tôi nói thôi. Sẽ xong ngay ấy mà.”

“Không được đâu, chồng tôi sẽ nổi khùng lên mất. Hơn nữa, tôi lại đang trong bộ dạng thế này.”

“Vậy thì tôi sẽ quay lại sau hai mươi phút nữa nhé.”

“Để xem nào...” Người phụ nữ suy ngẫm một lát. “Trong lúc đó anh hãy đi chào hàng những nhà khác đi, rồi hai mươi phút sau bấm chuông nhà tôi nhé.”

“Tôi hiểu rồi.”

Hanio thu chân về, cánh cửa được đóng lại.

Trong hai mươi phút đó, anh ngồi trên ghế sofa đặt dọc cửa sổ ở cuối hành lang và chờ đợi. Từ vị trí đó có thể quan sát khung cảnh khu phố trong ánh mặt trời tươi sáng của mùa đông. Anh thấy rõ ràng rằng khu phố này đang bị phá hủy như một cái ổ mối. Tất nhiên, chắc chắn người ở đây vẫn trò chuyện với nhau bằng những câu như “Chào buổi sáng”, “Công việc của anh sao rồi?”, “Vợ anh có khỏe không, con anh thế nào?” hay “Tình hình thế giới ngày càng trở nên căng thẳng nhỉ?” Nhưng chẳng ai nhận ra sự vô nghĩa trong lời nói của mình.

Sau khi hút được hai, ba điếu thuốc, anh trở lại gõ cửa căn hộ. Lần này, cánh cửa được mở hẳn ra. Một người phụ nữ trong bộ vét màu xanh lục với chiếc cổ áo mở khá rộng mời anh vào nhà.

“Anh uống trà nhé? Hay là rượu?”

“Cô đang đối xử quá đặc biệt với một người chào hàng.”

“Chắc chắn anh nói dối rằng mình là người bán bảo hiểm. Lúc này nhìn anh là tôi biết ngay. Nếu muốn diễn kịch thì cứ việc, nhưng anh phải làm khéo hơn thế.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Tôi có thể uống một cốc bia không?”

Ruriko nháy mắt và mỉm cười. Rồi cô đang đưa đi ngang qua căn phòng, thu hút sự chú ý vào cặp mông đồ sộ, dù nó

chẳng phù hợp với dáng người mảnh mai kia. Cô nhanh chóng khuấy dạn trong bếp.

Sau đó, hai người cùng nhau cụng bia.

“Vậy rốt cuộc anh là ai?”

“Cứ coi như tôi là người giao sữa đi.”

“Anh đang giấu cợt tôi. Nhưng hẳn anh đã biết đây là một nơi nguy hiểm chứ?”

“Không.”

“Vậy ai yêu cầu anh đến?”

“Tôi chẳng bị ai yêu cầu cả.”

“Thật kỳ lạ. Thế thì anh chỉ ngẫu nhiên bấm chuông và đúng như những gì anh mong muốn, ở đây lại có một người đẹp quyến rũ như tôi.”

“Có lẽ vậy.”

“Anh là một người may mắn. Chẳng có đồ gì để nhâm nhi cả. Uống bia với khoai tây chiên vào sáng sớm thế này có kỳ quặc không nhỉ? À, tôi có phô mai.”

Cô lại vội vàng đi mở tủ lạnh.

“Ôi lạnh quá.” Giọng cô vang lên.

Cô mang đến một đĩa salad và có cái gì đó màu đen sẫm đặt bên trên.

“Anh ăn cái này nhé.”

Thật kỳ quặc khi cô đến từ sau lưng Hanio. Bỗng nhiên, có thứ gì đó lạnh lẽo áp chặt vào má Hanio từ phía sau. Anh liếc xuống thì hóa ra đó là một khẩu súng. Anh không quá ngạc nhiên.

“Này, nó đang rất lạnh phải không?”

“Đúng vậy. Lúc nào cô cũng để nó trong tủ lạnh à?”

“Phải, vì tôi ghét những thứ hung khí ấm áp.”

“Cô thật là câu kỳ.”

“Anh không sợ sao?”

“Hoàn toàn không.”

“Anh coi thường vì cho rằng tôi là phụ nữ. Chà, sẽ có đủ thời gian để anh thông thả khai ra, nên uống bia rồi niệm Phật đi.”

Ruriko thận trọng tạm thời đưa khẩu súng rời khỏi Hanio rồi đi một vòng và ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Khẩu súng vẫn chĩa về phía anh. Hanio trông vô cùng thích thú, bàn tay cầm cốc bia của anh chẳng hề run rẩy chút nào, vậy mà bàn tay của Ruriko lại khẽ run lên.

“Anh nguy trang giỏi thật. Anh hẳn là người Hàn Quốc hoặc Đài Loan đúng không? Anh đã ở Nhật Bản bao nhiêu năm rồi?”

“Tôi không đùa đâu. Tôi là người Nhật chính gốc.”

“Đồ dối trá! Chắc chắn anh đang theo dõi giúp chồng tôi. Họ tên thật của anh hẳn phải là Kim hay Lee gì đó.”

“Tôi có thể hỏi liệu những bằng chứng hoang tưởng này căn cứ vào đâu?”

“Anh thật bình tĩnh. Anh quả không phải người bình thường. Chẳng còn cách nào khác là tôi phải giải thích một lần nữa những gì mà có lẽ anh đã biết. Người đó ghen tuông kinh khủng và đêm qua tôi lại bị nghi ngờ vô cớ. Tôi thấy vô cùng phiền phức, nhưng cuối cùng anh ta lại cho người theo dõi tôi. Hơn nữa, không chỉ theo dõi từ xa, anh ta còn trơ trẽn cho người vào nhà quyến rũ để thử lòng tôi. Sẽ không có chuyện đó đâu. Bước một bước lại gần, tôi sẽ bắn.

Nhưng nghĩ lại thì người đã đưa cho tôi khẩu súng này để phòng thân là anh ta và chính anh ta muốn tôi sử dụng nó một cách khéo léo.

Chà, cũng có thể là anh đã bị cuốn vào một chuyện mà mình hoàn toàn chẳng hay biết. Người đã mắc bẫy là anh. Tóm lại, anh không biết rằng mình được chọn cho một vai diễn sẽ khiến anh bỏ mạng, còn tôi có thể chứng minh bản thân là một người phụ nữ tiết hạnh.”

“Ồ.” Hanio ngược mắt lên nhìn người phụ nữ với vẻ chán nản. “Chà, chẳng lẽ nào thì tôi cũng bị giết nên sẽ hay hơn nếu việc đó xảy ra sau khi tôi được ngủ với cô. Nếu cô ngủ với tôi thì tôi hứa là sau đó sẽ ngoan ngoãn để cho cô giết.”

Sự bức bối đang dâng trào của Ruriko hiện lên rõ rệt trong mắt Hanio giống như quan sát một bản đồ vùng đồi núi với các đường đồng mức phức tạp.

“Dù có nói gì anh cũng không sợ sao? Có lẽ nào anh là người của ACS.”

“ACS là tên của một đài truyền hình à?”

“Đừng có giả vờ nữa. Anh hẳn là người của Asia Confidential Service^[3].”

“Tôi càng chẳng hiểu gì cả.”

“Chắc chắn là vậy. Tôi là một kẻ ngốc. Suýt nữa tôi đã giết người và sẽ trở thành tù nhân của anh ta cả đời. Anh ta muốn tôi trở thành người tình nên đã bày ra câu chuyện lãng mạn này. Đầu tiên, anh ta để tôi bảo vệ phẩm hạnh của mình bằng cách giết một ai đó. Tiếp theo, bởi anh ta là một trong năm người trên toàn Nhật Bản có khả năng che giấu những kẻ giết người nên anh ta định sẽ giữ tôi lại cả đời. Thật đáng sợ, nếu anh là người của ACS, hãy nhanh nói cho tôi biết đi.”

Tự mình tin chắc là như vậy, Ruriko ném khẩu súng xuống cái nệm ở cạnh.

“Nếu là người của ACS, hãy nhanh nói cho tôi biết đi.” Ruriko nhắc lại một lần nữa.

Hanio thấy thật phiền phức nên thay vì phủ nhận, anh quyết định sẽ trở thành “người của ACS”.

“Vậy thì anh cũng là người của hần ta. Tôi không biết “bảo hiểm nhân thọ” chỉ là mật hiệu. Nếu là vậy thì nhẽ ra hần ta nên nói trước một tiếng. Nhưng dù gì anh cũng diễn xuất thật tệ. Hần là lính mới của ACS. Anh được đào tạo mấy tháng rồi?”

“Sáu tháng.”

“Ồ, thế thì ít quá. Chỉ có vậy thôi mà anh đã có thể thông thạo từ các thứ tiếng của Đông Nam Á cho đến tiếng địa phương của Trung Quốc nhỉ?”

“À, vâng.”

Chẳng biết làm thế nào, Hanio đành đưa ra câu trả lời mập mờ.

“Nhưng quả là anh thật can đảm. Tôi rất ấn tượng.”

Thái độ của Ruriko trở nên thoải mái. Cô nói mấy câu tăng bốc anh rồi đứng dậy và nhìn ra ngoài ban công, ở đó có đặt một chiếc ghế sân vườn với lớp sơn màu trắng đã bong tróc. Trên mép cái bàn có cùng thiết kế, những giọt mưa từ hôm qua vẫn đọng lại và đang nhỏ xuống.

“Hần ta yêu cầu anh vận chuyển bao nhiêu kilôgam?”

Chẳng hiểu là bao nhiêu kilôgam gì nhưng Hanio vẫn trả lời:

“Tôi không thể nói với cô được.”

Rồi anh ngáp.

“Vàng ở Lào rất rẻ. Với giá thị trường Viêng Chăn, ít nhất anh sẽ kiếm được gấp đôi nếu mang nó đến Tokyo. Trước đây, từng có người của ACS đã làm một việc rất khôn ngoan. Ông ta hòa tan vàng vào nước cường toan và mang nó cùng với một tá chai rượu whisky Scotland, rồi sau đó lại khôi phục nó thành vàng. Ông ta làm được cả những chuyện như thế đấy.”

“Họ phóng đại và thổi phồng những chuyện đã trải qua đấy. Giống như đôi giày tôi đang đi được phủ da cá sấu, nhưng bên dưới là vàng. Chân tôi lạnh cóng lại.”

“Ý anh là đôi giày này?”

Ruriko thể hiện rõ vẻ tò mò, nghiêng người nhìn xuống bàn chân của Hanio, nhưng cô không thể thấy được sức nặng của vàng hay cái gì đó lấp lánh. Trong khi ấy, Hanio lại nhìn vào khe ngực sâu của Ruriko khi cô cúi người. Bầu ngực chẳng ăn ý gì hết, như ông già đã nói “chúng hướng ra hai phía khác nhau” tạo nên khe ngực do bị ép chặt từ hai bên lại và trắng như bột. Dường như Ruriko đã dậm phấn lên trên. Hanio tưởng tượng về việc nếu hôn vào đó thì hẳn sẽ giống như vùi cái mũi của mình vào đồng phấn rôm trẻ em.

“Rốt cuộc làm thế nào mà anh có thể nhập lậu vũ khí của Mỹ vào Nhật Bản qua Lào? Nhập qua Hồng Kông à? Thật là phiền phức nhỉ? Đến căn cứ quân sự ở Tachikawa thì sẽ đơn giản hơn nhiều, ở đó có đầy vũ khí của Mỹ.”

Hanio không hưởng ứng câu chuyện đó, anh cắt ngang:

“Nói vậy nhưng mà khi nào chồng cô về?”

“Anh ta sẽ về một lát vào buổi trưa. Chắc hẳn đã liên lạc với anh rồi chứ?”

“Tôi đã đến đây sớm hơn, trước lúc đó. Vậy thì, giờ chúng ta tranh thủ ngủ một chút nhỉ?”

Hanio lại ngáp và cởi áo khoác ra.

“Anh đã thức trắng mấy đêm rồi phải không? Tôi sẽ cho anh mượn giường của chồng tôi.”

“Không, tôi thích giường của cô.”

Rồi Hanio đột ngột ôm lấy Ruriko. Ruriko chống cự mãnh liệt, cô dang tay ra và một lần nữa tóm lấy khẩu súng.

“Đồ ngốc! Anh muốn chết à?”

“Chẳng phải là dù chồng cô có về hay không về thì tôi cũng sẽ bị giết sao? Có khác gì nhau đâu?”

“Với tôi thì khác. Nếu tôi giết chết anh ngay bây giờ thì tôi vẫn có thể sống, nhưng nếu chồng tôi bước vào đây và thấy chúng ta đang trên giường thì cả hai sẽ bị giết.”

“Một bài toán thật đơn giản. Vậy tôi hỏi cô nhé, cô có biết nếu giết một người của ACS mà không có lý do thì kiểu xử phạt theo luật rừng nào đang đợi người đó không?”

Ruriko tái mặt và lắc đầu.

“Như thế này này.”

Hanio bỗng nhiên bước đến bên kệ trưng bày và lấy một con búp bê truyền thống Thụy Sĩ ra. Anh bẻ gãy xương sống

của nó bằng một phát rồi uốn cong hoàn toàn con búp bê lại để nó bị gấp làm đôi.

5

Hanio là người cởi đồ trước, vừa trườn lên giường, anh vừa mơ hồ lên kế hoạch hành động.

“Trước hết là cố gắng duy trì tình trạng này thật lâu. Càng lâu càng tốt. Chỉ có như vậy mới làm tăng khả năng chống cô ta bước vào và bắt.”

Anh nghĩ rằng bị giết giữa lúc ân ái hoàn toàn là một cái chết tuyệt vời. Nếu anh đã già, điều đó có thể ảnh hưởng tới danh dự, nhưng với một người đàn ông trẻ thì không có cái chết nào vinh dự bằng thế này.

Tuy nhiên, lý tưởng nhất là hoàn toàn coi như không biết gì về việc mình sắp bị giết, để rồi rơi từ đỉnh cao của cực lạc lộn ngược xuống vực thẳm của cái chết. Anh chắc chắn đây là một cái chết tốt đẹp nhất.

Nhưng trong trường hợp của Hanio, mọi chuyện không như vậy. Vừa dự cảm về việc mình bị giết, anh vừa phải kéo dài việc ấy ra. Đó là việc trước mắt. Bình thường, sự sợ hãi và bất an như thế này sẽ là một trở ngại cho khoái cảm bản năng của con người, nhưng với Hanio lại khác. Cái chết có mở ra không gian ngay trước mắt anh thì cũng chẳng có gì to tát, bởi việc

đó anh cũng đã từng trải rồi. Cho đến khi ấy, chỉ cần sống từng khoảnh khắc, tận hưởng nó một cách trọn vẹn và tận lực duy trì là được.

Có vẻ Ruriko khá tự tin. Cô đóng cửa qua loa, một nửa tấm màn cuộn lại và không kéo rèm. Sau đó không chút chân chừ, cô cởi đồ trong ánh sáng xanh như ở dưới thủy cung. Vì cửa phòng tắm vẫn để mở, nên có thể thấy dáng vẻ của cô khi khỏa thân trước gương rồi xịt nước hoa dưới cánh tay và thoa một ít sau tai.

Những đường nét tròn trịa từ phần lưng đến hông cô gợi nên cảm giác thoải mái khi ôm ấp. Bị kích thích khi ngắm nhìn, Hanio không tin nổi vào những gì đang xảy ra.

Tiếp đó, vẫn trong bộ dạng khỏa thân, cô lại bước đi duyên dáng quanh giường một vòng, rồi mới miễn cưỡng lên giường.

Hanio biết rằng giờ không phải lúc thích hợp để trò chuyện trên giường, nhưng anh không thể kìm nén sự tò mò của mình:

“Tại sao em lại đi quanh giường một vòng như vậy?”

“Đó là nghi lễ của em. Loài chó vẫn hay làm điều tương tự trước khi chúng đi ngủ mà. Đó là một loại bản năng.”

“Thật đáng ngạc nhiên!”

“Nào, chúng ta không có thời gian đâu. Nhanh ôm lấy em đi.”

Ruriko nhắm mắt lại, choàng hai tay qua cổ Hanio rồi nói với vẻ uể oải.

Chiến lược của Hanio là kéo dài thời gian. Anh sẽ dành nhiều thời gian để thử một lần rồi lại quay về giai đoạn chuẩn bị, thử lần hai rồi quay về giai đoạn chuẩn bị và cứ thế lặp đi lặp lại. Nhưng ngay ở lần đầu tiên, anh đã vô cùng ngạc nhiên trước một điều khác thường. Cơ thể của Ruriko thật đáng để ông già phải quả quyết đến thế. Vậy nên, kế hoạch của Hanio suýt nữa đã thất bại nhưng cuối cùng anh đã vượt qua được. Mối quan tâm duy nhất của anh là đảm bảo Ruriko không bị phân tâm và cô ấy vẫn hoàn toàn tập trung vào những gì họ đang làm ngay cả khi mối đe dọa của cái chết ập đến, có thể nói Hanio đã vận dụng mọi kinh nghiệm và sức lực của mình.

Nếu dừng ở đây thì sẽ khiến cô bị đắm chìm trong nỗi tiếc sâu sắc nên anh đã làm cho cô cảm thấy hồi hộp khi biết rằng nó vẫn chưa kết thúc. Anh tự tin về sự thành thực trong việc tạo ra những khoảng nghỉ nhỏ để làm việc này. Toàn thân Ruriko ửng hồng, dù đang nằm trên giường nhưng anh có cảm giác cơ thể cô đang lơ lửng. Nước mắt cô chảy ra, cô là một tù nhân đang cố bám lấy ánh sáng trên trần nhà rồi trượt ra khỏi nó.

Hanio tiếp tục tấn công, sau đó nghỉ ngơi, rồi lại tấn công. Nhưng mọi nỗ lực ấy lại khiến anh gần như bị rơi vào cái bẫy kỳ lạ của Ruriko. Cách duy nhất anh có thể tránh để trì hoãn lúc này là khiến mình không được thỏa mãn và lơ đãng khi đối phương đang dần dần đạt tới trạng thái vong ngã.

Đúng lúc đó, Hanio nghe thấy tiếng xoay nhẹ của khóa cửa. Ruriko không nhận ra, đôi mắt vẫn nhắm chặt khi cô xoay khuôn mặt đầy mồ hôi của mình từ bên này sang bên kia.

“Chà, đã đến lúc rồi.” Hanio nghĩ.

Lúc này, một khẩu súng được gắn ống giảm thanh hay cái gì đó sẽ tạo thành một đường hầm nhỏ màu đỏ xuyên thẳng từ lưng anh đến ngực Ruriko.

Anh nghe thấy tiếng cửa đóng nhẹ nhàng. Rõ ràng là ai đó đã ở trong căn hộ. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hanio thấy thật phiền khi phải quay lưng lại nhưng anh nghĩ rằng nếu có dư dả thời gian, vẫn nên hoàn thành việc đang dở dang. Thật là tuyệt nếu cái chết ập đến trong khoảnh khắc lên đỉnh. Không phải anh đã sống và chờ đợi cho đến lúc này, nhưng với tâm trạng thêm muốn những vận may bất ngờ được đem đến, anh đã ném mình vào cái bầy tinh vi và có một không hai của Ruriko. Vì không có gì xảy ra kể cả sau khi dư âm đã lắng xuống, anh ngửa cổ lên, giống như một con rắn, vẫn nằm trên cơ thể Ruriko, anh ngoảnh đầu lại.

Một người đàn ông mập mạp, trông khôi hài, mặc chiếc áo khoác kỳ quặc màu quả mơ, trên đầu vẫn đội chiếc mũ nôi. Ông ta mở cuốn sổ vẽ lớn trên đầu gối và đang di chuyển chiếc bút chì một cách khéo léo.

“Ồ, xin đừng cử động.” Anh ta nhẹ nhàng nói rồi lại nhìn vào trang giấy.

Nghe thấy giọng nói đó, Ruriko giật mình. Hanio sững sốt trước nỗi sợ hãi kinh hoàng trên khuôn mặt cô.

Ruriko lấy hết sức mình giật mạnh tấm ga trải giường, quẩn quanh người và ngồi dậy. Vì thế mà Hanio hoàn toàn khỏa thân, anh cứ thế nằm trên giường, chẳng biết làm gì ngoài việc liếc nhìn Ruriko và người đàn ông.

“Tại sao anh không bắn? Tại sao anh không nhanh giết chúng tôi đi?” Ruriko hét lên bằng một giọng chói tai và bắt đầu khóc.

“Tôi hiểu rồi. Anh định lẳng trì từng xẻo chúng tôi phải không?”

“Chà, đừng có làm âm lên nữa. Cứ bình tĩnh.”

Người đàn ông vừa di chuyển chiếc bút chì với vẻ luyện tiếc vừa nói tiếng Nhật bằng thứ giọng kỳ quặc và hoàn toàn phớt lờ Hanio.

“Lúc này, tôi vừa vẽ xong một bản phác thảo về hai người. Tôi nghĩ nó sẽ là một tác phẩm tuyệt vời. Cách hai người chuyển động thật là đẹp. Tinh thần nghệ thuật trong tôi đang trỗi dậy, vì thế làm ơn hãy ở yên một chút nữa.”

Hanio và Ruriko đều không nói nên lời.

BÁN MẠNG

Yukio Mishima

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập
NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập
Đào Quốc Minh

Tổ chức bản thảo
Lê Thùy Dung

Thiết kế bìa
V.N

Trình bày
Mai Trang

Sửa bản in
Hoài Phương

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH
CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH TAO ĐÀN

In 2.000 cuốn, khổ 14x20.5cm, tại Công ty CP in sách Việt Nam Insavina, 22B Hai Bà Trưng, Hoàn Kiếm, Hà Nội. Số ĐKXB: 1713-2022/CXBIPH/38-45/ HNV. Số QĐXB: 614/QĐ-NXBHNV của Nxb Hội nhà văn. Số ISBN: 978-604-368-553-4. In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

Chú Thích

[1] Một trò giải trí phổ biến tại Nhật, mỗi người chơi sẽ ngồi tại một máy chơi khác nhau và điều khiển những viên bi vào ô điểm thưởng.

[2] Nguyên tác tiếng Nhật dùng từ 三國人 , là cách người Nhật gọi người Hàn Quốc hoặc Đài Loan.

[3] Dịch vụ bí mật Á châu.

[4] Cách đo diện tích phòng theo số chiếu trải sàn ở phòng theo phong cách truyền thống của Nhật. Một chiếu có diện tích khoảng 1,8 mét vuông.

[5] Lễ Thất tịch, vào ngày này người Nhật có phong tục viết điều ước trên một tấm giấy nhỏ rồi treo lên cành tre.

[6] Một bộ đồ lót mặc trong kimono.

[7] Một góc như hốc tường trong nhà truyền thống kiểu Nhật. Ở đó sẽ được trang trí với một bức tranh và đặt một bình hoa.